

УДК 070 : 82-92 : 316.776.4 + 659.3

КОНВЕРГЕНТНІСТЬ КЛАСИЧНИХ ТА ІННОВАЦІЙНИХ ІНСТРУМЕНТІВ ІНФОРМАЦІЙНОГО ДОСЬЄ КРІЗЬ ПРИЗМУ ЕФЕКТИВНОСТІ ЖУРНАЛІСТСЬКОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

В. А. Стекольщикова

*Миколаївський міжрегіональний інститут розвитку людини
Університету «Україна»,
вул. 2-га Військова, 22, Миколаїв, 54000, Україна*

Статтю присвячено проблемі пошуку, відбору, збору, переробці та оцінці отриманої інформації під час проведення журналістського розслідування. Окремим пунктом проаналізовано захист джерел інформації. Розглянуто інформаційне досьє як засіб ефективного впливу на реципієнта у розслідувальній журналістиці. Закцентовано увагу на етичних аспектах відкритого відстороненого та включеного, прихованого відстороненого та включеного видах інформаційного спостереження.

Виокремленню і системній характеристиці інструментів інформаційного досьє сприяло застосування контекстуального аналізу, елементів компонентного аналізу, прийомів інтертекстуального зіставлення і концептуального аналізу, лінгвістичного моделювання.

Ключові слова: *інформаційне досьє, журналістське розслідування, інноваційний інструментарій, ефективна рецепція.*

Постановка проблеми. Найбільш актуальним та маловивченим є розгляд інформаційного досьє як засобу ефективного впливу на реципієнта у розслідувальній журналістиці. Проблема професійності журналістів-розслідувачів та вибору способів і методів пошуку, збору і адекватної оцінки інформації на сьогодні стає ключовою в українських медіа. Відповідаючи на виклики часу, у новому ракурсі розглянуто проблему посилань на джерела інформації, їх захист; перевірку, її достовірність та надійність. Акцентовано увагу на етичних аспектах відкритого відстороненого та включеного, прихованого відстороненого та включеного видах інформаційного спостереження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичною основою дослідження є концептуальні положення, сформульовані у працях М. Халера, В. Здоровеги, М. Кіма, Г. Мельник, Г. Лазутіної. Вивчення проблеми спирається на досягнення з теорії комунікації у працях: С. Корконосенко, Г. Почепцова, В. Різуна. Комунікативно-діяльнісний підхід до методології збору інформації представлено у працях О. Алексеєва, В. Березіна, В. Васильковаї, В. Іванова, Л. Кашинської, Х. Кепплінгера, Є. Чернікової. Комплексний підхід вивчення теорії експерименту аналізуємо у дослідженнях В. Пічі, З. Сикевича, І. Фомічової, В. Шапарь, В. Ядова.

Мета роботи — дослідити конвергентність класичних та інноваційних інструментів інформаційного досьє крізь призму ефективності журналістського розслідування, вказавши на основні тенденції у пошуку, зборі, відборі, переробці, оцінці, захисті інформаційних джерел.

Виклад основного матеріалу дослідження. Мета будь-якого журналістського пошуку та збору інформації полягає в тому, щоб зібрати якомога точнішу та повнішу інформацію про події — і після цього довести, що отримані дані — достовірні, та зробити їх надбанням громадськості.

Це визначення містить також вказівку на зміст діяльності: журналісти повинні нести публічну відповідальність за зміст своєї розслідувань (достовірність, важливість, перевірка). Ці три вимоги мають не тільки медійно-правовий, але й публіцистичний вимір. Вони окреслюють (у рамках дозволеного законодавства) як цілі, так і межі пошуку та збору інформації [7, с. 48].

Як зазначає у своїх дослідженнях М. Халер [7, с. 49], метою пошуку та збору інформації є виконання цих трьох вимог. Якщо ця мета досягнута, то в результаті своєї роботи журналіст може: викласти суть справи однозначно та деталізовано; достовірно реконструювати перебіг події; назвати осіб, причетних до події, а також їхні компетенції, в разі наявності, відповідальність; окреслити ймовірні причини та можливі наслідки події, а також показати значення цієї події для читачів.

Практичні розвідки та власний досвід розслідувача доводять, що інколи журналісти проводять пошук та збір інформації вшир. Тобто автор збирає неосяжну кількість матеріалу про «оточення» події, про передісторію та передпередісторію, і про всі можливі наслідки. Через деякий час приходить переконання безперервності причинно-наслідкових зв'язків та усвідомлення «потопання» у своєму матеріалі. Безпорадність — частий результат у таких випадках. Проведення інформаційного пошуку та збору вглиб означає, що журналіст обмежує тему до кількох релевантних процесів, реконструює перебіг події з високим ступенем деталізованості, визначає дійових осіб та встановлює взаємозв'язок між діями і та тими, хто здійснює ці дії. Пошук та збір інформації завершуються тоді, коли журналіст може дати відповідь на всі логічні та очевидні запитання і переконливо пояснити взаємозв'язок дій.

З вищесказаного можемо визначити характерні риси важливої інформації. Релевантність: подія або тема повинна мати загальне значення. висвітлення важливих аспектів певної події, зацікавленість темою принаймні частини читацької аудиторії. Достовірність: інформація справді точна відносно стану справ, про який вона повідомляє. Зрозумілість: інформація достатньо влучна і представлена у достатньому обсязі, щоб дати змогу висвітлити подію та відповідні взаємозв'язки, мовна зрозумілість інформації.

Робота у регіональному ЗМІ підтверджує, що є журналісти, які здійснюють пошук та збір інформації, навіть не знаючи про існування якихось методів — і досягають надзвичайних результатів. Їх можна назвати — інтуїтивними журналістами. Вони отримують найціннішу інформацію та пишуть сенсації.

Сьогодні різниця між журналістом, якій добре і не дуже пише свій матеріал визначається, насамперед, тим, якими джерелами користується кожен з них. Якісні

джерела — це обов'язково розмаїті, різнопланові, навіть суперечливі джерела. Передусім, всі вони мають бути зафіксованими. Накопичена документація стане дієвою базою майбутнього будь-якого журналістського розслідування. Проте абсолютно необхідної документальної інформації з досьє не досить, щоб написати професійне розслідування. Цю «мертву» інформацію треба обов'язково доповнити фактами з усних джерел.

Джерела інформації можна систематизувати за такими показниками: офіційні й неофіційні; профільні й непрофільні. Всі ці джерела мають обов'язково врівноважувати одне одного в розслідуванні. За більш «образною» шкалою джерела поділяються на «мертві» та «живі». «Мертві» — це сукупність друкованої продукції й персональних нотаток. «Живі» — контакти з людьми, які фігурують у розслідуванні. А також — заходи, на яких був присутній журналіст, ситуації, свідком яких він став, прес-конференції, які відвідав.

Жанр журналістського розслідування вимагає «міцної суміші» всіх можливих джерел: офіційних, письмових, обов'язкових, прямих, відкритих, заангажованих, суб'єктивних, неофіційних, усних, оригінальних, непрямих, важкодоступних, нейтральних, первинних.

Аби провести розслідування на високому рівні варто надати відповідного значення систематизації документів з досьє. Існує чітка методика, що дозволяє вибудувати свої досьє з максимальною зручністю для подальшої роботи.

Інформаційне досьє — це сукупність докладних відомостей про особисті дані людини або організації. Досьє складається для визначення справжніх намірів і мотивів досліджуваного об'єкту (як на одну конкретну персону, так і на цілу організацію або компанію).

На основі досьє можна дізнатися інформацію про вектор бізнесу, структуру організації, її склад, динаміку росту тощо. Воно містить докладні особисті дані об'єкту (місце народження, адресні дані, місця можливого перебування, список майна); деталі про службову діяльність об'єкту; професію (рід занять, посада, інформація про кар'єрний зріст); психологічний портрет (звички, характер, хобі та уподобання).

Прийнято вважати, що є три головні джерела інформації: предметно-речове середовище, документ, людина. Відповідно до цього традиційно виділяють методи і способи збору інформації: метод вивчення документів; метод спостереження; метод інтерв'ю. Варто виокремити соціологічні методи вивчення інформації.

Документальні джерела інформації мають свою цінність. Документ — один із найнадійніших і достовірніших джерел інформації. Як правило, журналістсько-розслідувачі звертаються за доказовою базою до документів, коли необхідно: підтвердити факт документальними джерелами; реконструювати події за допомогою різного роду документів; посилити доказову базу журналістського матеріалу; презентувати якнайбільш об'єктивний аналіз описуваних подій за рахунок порівняльного аналізу документальної бази; посилити авторську позицію в розслідувальній публікації.

Цінність та важливість конкретних документів, як доводить практичний досвід, полягає в отриманні достовірних і точних даних для доказової бази. Журналісти

практики досліджуючи надзвичайно важливі або резонансні теми прагнуть до ознайомлення з рядом документів, що засвідчують події, факти чи випадки.

Всі інформаційні ресурси класифікуються за типом інформації, за способом формування і поширення інформації, за режимом доступу, з вигляду носія, а також за методами організації, зберігання і використання [5, с. 54]:

- типи інформації та документів: правова (різні законодавчі документи, акти, постанови, накази); науково-технічна (наукові патенти, звіти про проведені дослідження, технічні документи); політична (декларації і партійні програми, статuti, постанови партійних з'їздів, офіційні заяви лідерів партії); фінансово-економічна (балансові звіти, річні фінансові звіти, рахунки).
- інформаційні ресурси за режимом доступу: відкрита інформація без обмеження (документи, опубліковані в ЗМІ та в інших носіях інформації (на транспорті, в метро, на стенді для оголошень); інформація обмеженого доступу (стенографічні записи, архівні документи); державна таємниця (документи, що виходять під грифом «цілком таємно»); конфіденційна інформація (документи або відомості, надані громадянином з умовою збереження їх у таємниці); комерційна таємниця (документи, що містять відомості про комерційну діяльність фірми або підприємства); професійна таємниця (висновок лікарів про хворобу відомої людини); службова таємниця (документи, що виходять під грифом «для службового користування»); особиста персональна таємниця (особисте листування, щоденникові записи).
- інформаційні ресурси за видом носія: тверда копія (газета, книга, рукопис, напис на могильному камені); виробничі (кіноплівка, звуко- і відеозапис, дані флешці); канали зв'язку (теле- і радіопередачі).
- інформаційні ресурси за способом організації зберігання і використання: традиційні форми (книги, журнали, газети); архіви (архівні рукописи, архівні документи різнопланового профілю); автоматизовані форми (електронні бази даних).

Найскладніше працювати з закритими джерелами інформації. З одного боку, кореспонденти мають право запитувати будь-яку інформацію про діяльність державних органів і організацій, громадських об'єднань, їх посадових осіб, а з іншого — ці ж організації і особи вправі відмовити запитом співробітників редакції.

У роботі з документами є як переваги, так і недоліки. Серед переваг те, що документи ніколи «не відмовляться» від своїх слів, ніколи «не подадуть» позов про захист честі та гідності, крім того, потребують менше захисту, ніж люди. Документи з обмеженим доступом, фальшиві документи, «конфлікт» документів між собою, брехливі документи, — все це є недоліком у роботі з документальними джерелами.

Необхідність публікації документа, переконані як теоретики, так і практики, наступна: доказ існування документа; доказ існування копії документа у журналіста; доказ внесення змін у документ; демонстрація зовнішнього вигляду документа; демонстрація змісту документа (лексика, орфографія, пунктуація); демонстрація протиріч, що містяться в офіційних документах.

Як зазначає М. Кім [ким], передусім важливо звертати увагу на зовнішній вигляд документа. До його зовнішнім атрибутам можна віднести: фірмовий бланк, на якому видрукуваний документ, наявність датування, вихідного номера, фіолетової печатки, підписи відповідальної особи. Навряд чи варто довіряти документам, котрі віддруковані на неякісному папері, з відсутністю всіх перерахованих вище атрибутів. Сумніву підлягають документи, виконані на ксероксі і не підтвержені, припустимо, нотаріусом.

При аналізі змістовної частини документа бажано задатися наступними питаннями: хто і з якими намірами написав документ; кому адресований; ким виданий; чи є документ відкритим; є він чинним чи застарілим; чи є спосіб створення документа адекватним часу; як переконатися, що сказане в документі правда; які фактологічні дані містить документ; якою інформацією користувався укладач документа (первинної або вторинної); яка доказова база документа.

Метод спостереження — один з найуніверсальніших способів пізнання дійсності у повсякденній практиці. На відміну від загального споглядання, метод спостереження передбачає певну мету. Спостереження — цілеспрямоване бачення, коли людина не тільки бачить, але й дивиться, не тільки чує, але й слухає, а іноді вона не тільки дивиться, але й розглядає, вдивляється, не тільки слухає, але й прислухається, і навіть вслуховується [2, с. 85].

Вже на стадії відбору фактів, виділяючи серед них головні і другорядні, вивчаючи причинно-наслідкові зв'язки, що встановилися між різними елементами події, журналіст-розслідувач закладає передумови для більш об'єктивного вивчення і висвітлення фактів в своєму майбутньому творі.

Проте, занурюючись у спостереження, журналісту варто пам'ятати і про можливі об'єктивні (приватні та неординарні ситуації, які не завжди можна відтворити ще раз) і суб'єктивні (людські емоції, зі складними, конфліктними міжособистісними відносинами) труднощі.

На практиці метод спостереження поділяють за кількома ознаками: ступенем формалізованості (структуралізоване і неструктуралізоване), місцем проведення (польове і лабораторне), регулярністю проведення (систематичне і несистематичне), нарешті, позицію спостерігача в дослідженні (включене і не включене).

У структуралізованому спостереженні журналіст фіксує події за чітко заданим планом, а в неструктуралізованому — веде спостереження у вільному пошуку, орієнтуючись лише на загальні уявлення про ситуацію. Польове спостереження передбачає роботу журналіста в природних умовах, а лабораторне — в деяких сконструйованих журналістом ситуаціях. Систематичне спостереження — спрямованість до тієї чи іншої ситуації в певні періоди часу, а несистематичний — спонтанність у виборі спостережуваного явища [5, с. 108].

Позиція спостерігача у невключеному спостереженні полягає в наступному: журналіст, як правило, знаходиться за межами спостережуваної ситуації і не входить в контакти з учасниками події. Він цілком усвідомлено займає нейтральну позицію, намагаючись не втручатися в хід подій. Даний вид спостереження найчастіше використовується для опису соціальної атмосфери, наприклад, навколо

виборів, різних громадських акцій, соціально-економічних реформ. Включене спостереження передбачає участь журналіста в самій ситуації.

Він йде на це свідомо, змінюючи, наприклад, професію або «проникаючи» в якусь соціальну групу для того, щоб зсередини розпізнати об'єкт. «Зміна професії» можлива в тих випадках, коли журналіст упевнений в тому, що своїми непрофесійними або некваліфікованими діями він не завдасть людям ні фізичного, ні морального збитку. Наприклад, співробітникам ЗМІ заборонено представлятися лікарями, юристами, суддями. Подібного роду заборони передбачені як відповідними нормами журналістської етики, так і певними статтями кримінального кодексу [4, с. 72].

Соціолог В. А. Ядов для підвищення ступеня надійності (обґрунтованості і стійкості) даних пропонує наступні вимоги [8, с. 129]: максимально дрібно класифікувати елементи подій; компетентне узгодження декількох спостерігачів; один і той самий об'єкт варто спостерігати в різних ситуаціях; необхідно чітко реєструвати кількісні характеристики (інтенсивність, регулярність, періодичність, частоту); важливо стежити за тим, щоб опис подій не змішувався з їх інтерпретацією.

Термін «інтерв'ю» походить від англійського — бесіда. За змістом інтерв'ю поділяються на документальне інтерв'ю — вивчення подій минулого, уточнення фактів і інтерв'ю думок, мета якого — виявлення оцінок, поглядів, суджень [8, с. 143].

Інтерв'ю розрізняють і за ступенем інтенсивності: короткі (від 10 до 30 хвилин), середні (що тривають іноді годинами) і фокусовані, що проводяться за певною методикою. Існує три типи респондентів: ключові інформатори; спеціальні респонденти; типові представники.

Звертаючись до біографії конкретної особистості, дослідники намагаються охопити її цілком; показати динаміку розвитку як зовнішньої, так і внутрішньої життя людини; журналісти-дослідники прагнуть осмислити поведінку людини в тих чи інших ситуаціях, розкрити мотивації його поведінки, проаналізувати його світогляд.

Виділяють наступні види біографічного інтерв'ю [6, с. 65]: лейтмотивне — співрозмовнику допомагають відразу підійти до певної теми і не кинути її; нарративне — співрозмовника для початку просять детально розповісти історію свого життя, причому в хронологічній послідовності; відкрите — журналіст виконує роль слухача, його завдання — додаткові запитання.

«Під експериментом розуміють метод дослідження, що базується на управлінні поведінкою об'єкта за допомогою ряду впливових факторів, контроль за дією яких знаходиться в руках дослідника» [3, с. 26].

В експерименті об'єкт є засобом для створення штучної ситуації. Робиться це для того, щоб журналіст на практиці міг перевірити свої гіпотези, «програти» якісь життєві обставини, які дозволили б йому краще пізнати об'єкт, що вивчається.

У будь-якому експерименті закладений не лише пізнавальний інтерес журналіста-дослідника, а й управлінський. Якщо у включеному спостереженні кореспондент є скоріше реєстратором подій, то, беручи участь в експерименті, він має

право втручатися в ситуацію, впливаючи на її учасників, керуючи ними і приймаючи якісь рішення.

Як зазначають практики з Миколаївського центру журналістських розслідувань, зокрема журналіст-розслідувач Центру Ярослав Чепурний, під час усього процесу роботи з інформаційними джерелами застосовують такі методи збору інформації: власні спостереження, відкрите і приховане спостереження, відсторонене і включене спостереження, експеримент (легітимність мети, суспільний резонанс або інтерес). Отримання інформації відбувається через доступ до документів та їх аналіз; пошук у відкритих джерелах (мережа, бібліотеки, архіви); інформаційні запити в органи державної влади та місцевого самоврядування; отримання від людей (учасники, постраждалі: особисті чи редакційні звернення). Людський фактор журналістського розслідування задіяний через інтерв'ю з героями (антагоністом, протагоністом розслідування, пересічними громадянами), бесіди з експертами, офіційними особами, спілкування з неофіційними джерелами.

Nikcenter.org [9] — один з небагатьох ресурсів південного регіону, що публікує якісні матеріали журналістського розслідування. Під час роботи журналістів-розслідувачів використовують такі види спостережень як відкрите відсторонене (фіксація подій без втручання журналіста), відкрите включене (активну участь у події журналіста під час збирання інформації), приховане відсторонене (фіксація події, не видаючи себе і не втручаючись), приховане включене (змінюючи на деякий час професію, журналіст стає учасником події).

У той же час постає питання етичних аспектів прихованого спостереження. Це, в першу чергу, відсутність інших варіантів отримання інформації для створення доказової бази фактів протиправних дій, а також громадська зацікавленість у темі. Так, широкій аудиторії цікаве викриття аспектів діяльності різних органів, суб'єктів та об'єктів: антигромадської поведінки, здоров'я та безпеки людей, розкриття злочинів, введення в оману певними заявами, корупції та несправедливості, халатності та некомпетентності тощо.

Захист журналістських джерел є одним з наріжних каменів свободи преси, це впливає із законів та деонтологічних правил, які діють у багатьох державах, що підписали Конвенцію, а також із багатьох міжнародних документів стосовно свободи журналістики. Відсутність такого захисту могла би спонукати журналістські «джерела» відмовитися від допомоги пресі в інформуванні громадськості з питань, що становлять для неї інтерес. Відповідно, пресі важче було би відігравати необхідну для суспільства роль «сторожового пса», а її спроможність надавати точну і надійну інформацію могла би послабшати [1, с. 53].

Висновки. Вивчення фактів, їх осмислення — постійна справа журналіста. Вміння шукати, опрацьовувати інформацію частина журналістського професіоналізму. Інформаційність журналістики, жорстка конкурентна боротьба спричиняють низку етичних проблем. Брак знань та вмінь у цій сфері прямо впливає на рівень газетних матеріалів. Робота журналіста з різними джерелами інформації вимагає комплексного підходу. Це і знання типів документів, і особливостей їх складання, і специфіка їх використання в конкретному журналістському творі, і

вміння розпізнавати надійні і достовірні документи від їх підробок. Журналіст, занурюючись у будь-яку подію, має можливість простежити динаміку її розвитку. Таким чином отримана інформація завжди відрізняється жвавістю і достовірністю. Журналіст, виступаючи у ролі очевидця події, сам фіксує найбільш значущі його моменти і в своїх оцінках незалежний від чись думки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бель Б., Бурмагін О., Патора Т., Хоменок О. : [Посібн. з журн. розслід. Теорія та практика] / Бель Беата, Олександр Бурмагін, Томаш Патора, Олег Хоменок. — Київ, 2013. — 190.
2. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості : [підручник] / В. Й. Здоровега. — [2-ге вид., перероб. і допов.]. — Львів : ПАІС, 2004. — 268 с.
3. Кашинская Л. В. Эксперимент как метод журналистской деятельности / Л. В. Кашинская // Вестн. Моск. ун-та. Сер. Журналистика. — 1986. — № 6. — С. 26–43.
4. Кепплінгер Х. М. Вплив мас-медіа / Х. М. Кепплінгер, Е. Ноель-Нойманн // Публіцистика. Масова комунікація : медіа-енциклопедія / за заг. ред. В. Ф. Іванова. — К. : АУП, ЦВП, 2007. — С. 53–103.
5. Ким М. Н. Технология создания журналистского произведения / М. Н. Ким. — СПб. : Изд-во Михайлова В.А., 2001. — 320 с.
6. Мельник Г. С. Психология профессионального общения в журналистике / Г. С. Мельник. — СПб. : Лаборатория оперативной печати факультета журналистики СПбГУ, 2001. — 161 с.
7. Міхаель Халер. Пошук та збір інформації : [навч. посіб.] / за заг. ред. В.Ф. Іванова та А. Коль. — К. : Академія Української Преси, Центр Вільної Преси, 2006. — 308 с.
8. Ядов В. А. Стратегия социологического исследования. Описание, объяснение, понимание социальной реальности / В. А. Ядов. — [3-е изд., испр.]. — М. : Омега-Л, 2007. — 567 с.
9. <http://nikcenter.org/multimedia/video>.

REFERENCES

1. Bel B., Burmagin O., Patora T., Homenok O. (2013). [Posibn. z zhurn. rozslid. Teoriya ta praktika] / Bel Beata, Oleksandr Burmagin, Tomash Patora, Oleg Homenok, Kyiv (in Ukrainian).
2. Zdrovega V. Y. (2004). Teoriya i metodika zhurnalistskoyi tvorchosti : [pidruchnik] / V. Y. Zdrovega. — [2-ge vid., pererob. i dopov.]. Lviv : PAIS (in Ukrainian).
3. Kashinskaya L. V. (1986). Eksperiment kak metod zhurnalistskoy deyatelnosti / L. V. Kashinskaya // Vestn. Mosk. un-ta. Ser. Zhurnalistika. — № 6. — S. 26–43. (in Russian).
4. Kepplinger H. M. (2007). Vplyv mas-media / H. M. Kepplinger, E. Noel-Noymann // Publitsistika. Masova komunikatsiya : media-entsiklopediya / za zag. red. V. F. Ivanova. — K. : AUP, TsVP. — S. 53–103. (in Ukrainian).
5. Kim M. N. (2001). Tehnologiya sozdaniya zhurnalistskogo proizvedeniya / M. N. Kim. — SPb. : Izd-vo Mihaylova V.A. — 320 s. (in Russian).
6. Melnik G. S. (2001). Psihologiya professionalnogo obscheniya v zhurnalistike / G. S. Melnik. — SPb. : Laboratoriya operativnoy pechati fakulteta zhurnalistiki SPbGU (in Russian).

7. Mihael Haler. (2006). Poshuk ta zbir Informatsiyi : [navch. posib.] /za zag. red. V.F. Ivanova ta A. Kol. — K. : Akademiya Ukrayinskoyi Presi, Tsentr Vilnoyi Presi (in Ukrainian).
8. Yadov V. A. (2007). Strategiya sotsiologicheskogo issledovaniya. Opisanie, ob'yasnenie, ponimanie sotsialnoy realnosti / V. A. Yadov. — [3-e izd., ispr.]. — M. : Omega-L (in Russian).
9. <http://nikcenter.org/multimedia/video>.

CONVERGENCE OF CLASSICAL AND INNOVATIONAL INSTRUMENTS OF INFORMATIONAL DOSSIER THROUGH THE PRISM OF JOURNALISTIC INVESTIGATION EFFICIENCY

V. A. Stekolschikova

*Mykolayiv Interregional Institute of Human Development of University «Ukraine»,
22, Druga Vijskova St., Mykolayiv, 54000, Ukraine
vagantsva@gmail.com*

The article is devoted to the problem of search, selection, collecting, processing and evaluation of the information obtained during a journalistic investigation. The security of information sources has been analysed in a separate paragraph. The informational dossier as the means of effective influence on the recipient in investigative journalism has been considered. Certain attention has been paid to the ethical aspects of the overt isolated and participant, covert isolated and participant types of informational observation.

The use of contextual analysis, elements of component analysis, methods of intertextual comparison and conceptual analysis, linguistic modelling has contributed to singling out and systemic characterization of the informational dossier tools.

Keywords: *information dossier, journalistic investigation, innovative toolkit, effective reception.*

Стаття надійшла до редакції 19.07.2017.

Received 19.07.2017.